

Sygn. akt II CSK 737/13

POSTANOWIENIE

Dnia 17 czerwca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie z powództwa Skarbu Państwa - Prezydenta Miasta X.

przeciwko G. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w X.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 17 czerwca 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w X.

z dnia 26 czerwca 2013 r., sygn. akt I ACa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od strony powodowej na rzecz strony pozwanej kwotę
1800 (jeden tysiąc osiemset) zł tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do

rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Pełnomocnik powoda Skarbu Państwa – Prezydenta Miasta X. w skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Apelacyjnego w X. z dnia 26 czerwca 2013 r. wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oparł na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 4 k.p.c. Szczegółowa analiza uzasadnienia wniosku nie pozwala na stwierdzenie, że powołana przesłanka została wykazana.

Powołując się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej skarżący powinien wykazać, że w sprawie doszło do oczywistego, tj. kwalifikowanego naruszenia prawa, widocznego od razu, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy oraz że w wyniku takiego naruszenia prawa zapadł w Sądzie drugiej instancji wyrok oczywiście wadliwy. Sam zarzut naruszenia, nawet oczywistego, określonych przepisów prawa nie jest wystarczający, gdyż nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Mimo bowiem nawet oczywistego naruszenia prawa, wyrok może być prawidłowy (postanowienie SN z dnia 7 grudnia 2011 r., V CSK 113/11, nie publ.).

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący stwierdził, że umorzenie postępowania na podstawie art. 105 k.p.a. nie niweczy skutków cywilnoprawnych oświadczenia woli wyrażonego w wypowiedzeniu dotychczasowej wysokości opłaty rocznej za użytkowanie wieczyste. Skarżący pomija jednak okoliczność, że warunki skuteczności tego oświadczenia zostały wyczerpująco określone w art. 78 ust. 1 u.g.n. W świetle tego przepisu jednym z warunków skutecznego wypowiedzenia opłaty rocznej jest prawidłowe doręczenie wypowiedzenia użytkownikowi wieczystemu zgodnie z przepisami Kodeksu postępowania administracyjnego (por. także wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 czerwca 2010 r., IV CSK 43/10, niepubl., wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2013 r., II CSK 90/13, niepubl.).

W niniejszej sprawie Sąd Apelacyjny ustalił, że doręczenie wypowiedzenia użytkownikowi wieczystemu zostało dokonane nieprawidłowo. Z uwagi na brak w skardze kasacyjnej zarzutów dotyczących naruszenia przepisów postępowania Sąd

Najwyższy jest związany powyższym ustaleniem faktycznym. W konsekwencji należy uznać, że wypowiedzenie wysokości dotychczasowej opłaty rocznej za użytkowanie wieczyste było nieskuteczne.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Na wniosek pozwanego zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 § 1 i 3, art. 99, art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

r.g.